

Hűvös szél vágott az arcukba, odakint szűrő esőcseppeket. Kenyeres János Vilma mellé húzódott s a villanyfényben jól látható, tarlottvégű falombokra intett fejével. Jelentősen hunyorított Vilmaára s nyomatékosan mondta:

— Sok kárt tesz a szövőlepké hernyója. Őrdög a dolgunkat, engedjük, hogy elszaporodjanak s most nekiszemtelenedve felfalnak minden zöldet...

Szerencsére még időben elkezdték az irtásukat — bölintott a felesége.

Amint a legközelebbi sarkon elbúcsúztak a fiataloktól, Imre a szokottnál ishevesebben karolt a lányba:

— Édeském, mitől vagy olyan rosszkedvű?

Vilma kifejtette kezét Imre karjából s búcsúzóra nyújtotta:

— Jó éjszakát.

— Dehiszen... Elkísérlek, kisanyám... sok a részeg ilyenkor.

— Ne fáradj!

Blénessy Imre megkövülten bámult a sötét utcába, ahova a lány belibbent nagyhirtelen. Éles nyillalást érzett a halántéka táján. Ebben a percben döbbsent rá: nem csak a karrier van oda, hanem egy tisztább világ lehetőségét is elherdálja örökre, ha a leányt elveszti. Kétségbeesve nézett fel a holdra, hátha utat mutatna néki Vilma után.

A hold felhődomb mögé húzódott.

EGRI LAJOS

A vereség

*Űreg paraszt a földje közepén
fáradt, liheg — alig bír az ekével.
Tűzes karikák futnak szerte széjjel
és elsötétedik a déli fény.*

„A nagy meleg... s a tarló is kemény...”

s a gondolat lassan szívéhez ér el.

„Magam vagyok” — döbbsent rá — „két gebével...”

„Na gyű, tovább...” — s nyom egyet az ekén.

*Köröskörül az őszi táj morog,
a széles táblán barna traktorok
puha fészket vájnak a búzamagnak.*

*A föld végén a két ló újra áll,
ekére dől a vén, piheg, zihál
— s a gépek messze, új határba kapnak.*